

Nieuw-Vlaams Magazine

januari 2011

Het land van melk en honing

22 januari 2011:
N-VA-Nieuwjaarsfeest

Peter Luyck: Orde op zaken
bij de Orde van Architecten

Strategieën voor
orgaandonatie

MAGAZINE VAN DE

NVA
DENKEN.DURVEN.DOEN.

Cijfer van de maand

15 799. Dat is het aantal leden dat de N-VA telde op het eind van 2010, een stijging met 36 % in vergelijking met een jaar geleden. Ook het aantal lokale afdelingen steeg sterk. In 241 van de 308 gemeenten in Vlaanderen heeft de N-VA nu een afdeling.

Nou moe

PS-voorzitter Elio Di Rupo zei in een interview met de kranten van de Sud Presse-groep dat er "een autonomistisch militantisme is bij de politiek en de journalisten in het noorden van het land, terwijl in het zuiden van het land de journalisten zich professioneel gedragen en de waarheid van verzinsels kunnen scheiden." Nou moe. Wie Le Soir en La Dernière Heure leest, heeft nochtans geen voorbeelden van 'militantisme' meer nodig.

Goed bezig

De aftredende regering-Leterme en de koninklijke familie zijn goed bezig.

Doordat de 'lopende zakenregering' voortdoet met voorlopige twaalfden krijgt de koninklijke familie evenveel dotaties als in 2009. Er is dus geen daling zoals was aangekondigd. Volgens de gepubliceerde financiewet is er 10,673 miljoen euro voor de civiele lijst van koning Albert; 936 000 euro voor kroonprins Filip; 1,462 miljoen voor Fabiola, 324 000 euro voor prinses

Astrid en 312 000 euro voor Laurent.

Geknipt

"Sinds zijn aanstelling als koninklijk bemiddelaar heeft Johan Vande Lanotte het wereldrecord surplacen van Antonio Maspes met glans verbeterd."

Rik Van Cauwelaert
in Knack (22/12/2010)

De spot op ...

Frank Jorissen uit Schriek genoot van een frituurbezoek met zijn favoriete senator, Frank Boogaerts, terwijl Luc Glorieux uit Roeselare heel wat euro's veil had voor een frietje in het gezelschap van Vlaams Parlements lid Daniëlle Godderis-T'Jonck. Heel wat N-VA-parlementsleden veilden zichzelf op eBay en gingen met de hoogste bieder naar hun favoriete frituur. Ze zamelden zo maar liefst 6 332 euro in voor Music for Life. Aangevuld met een extra som die voorzitter Bart De Wever zelf ophaalde, kon de N-VA in totaal 7 418 euro overhandigen in het 'Glazen Huis' in Antwerpen.

Het vuur is niet gedoofd

Aan het begin van een nieuw jaar past het alle leden, militanten en sympathisanten een voorpoedig 2011 te wensen. Uw inzet in 2010 was zeer groot. De N-VA groeit verder. We mogen ons verheugen op een opmerkelijke stijging in het ledenaantal en het ontstaan van talrijke nieuwe afdelingen. Ik ben er u allen erkentelijk voor. Het vuur is zeker niet gedoofd.

Is er ook voldoende vuur in de Belgische politieke wereld om de Vlaamse vraag naar verandering toe te passen op het bestuur van België? Dit is toch wel de vraag na meer dan zeven maanden moeizaam onderhandelen. Weer is gebleken dat de krachten van het status quo in België ijzersterk zijn. De verandering wordt bestreden met beproefde tactieken, zoals de langzaam-aanactie tot iedereen het moe wordt.

Het is natuurlijk begrijpelijk dat de mensen vooruitgang

willen zien in een formatie. De vooruitgang is echter het tegendeel van een terugkeer naar de stilstand van de voorbije jaren. Sommigen rekenen erop dat de politieke vermoeidheid de plat betreden paden weer aanvaardbaar zal maken.

Daarom gaat er geen dag voorbij of een trouwe dienaar van het systeem komt zeggen dat er nu, direct, stante pede, een regering moet worden gevormd. Met welk akkoord speelt blijkbaar geen rol meer. Dat is het nu juist wat ons van de 'redders van het koninkrijk' onderscheidt: voor ons speelt dat wel een rol. Zonder de stap naar een grondige hervorming, zal het resultaat desastreus zijn. We willen graag constructief meewerken, maar dan wel met respect voor de wil van de kiezer.

*Bart De Wever
Algemeen voorzitter N-VA*

MEDEDELINGEN

N-VA-Nieuwjaarsfeest

2010 was een succesjaar voor de N-VA. Dankzij haar rechtlijnigheid en standvastigheid werd de N-VA de grootste partij van het land. Redenen genoeg om vooruit te blikken en het jaar 2011 traditiegetrouw in te zetten met een groot N-VA-Nieuwjaarsfeest.

Het belooft **op zaterdag 22 januari 2011** dan ook een spetterend feest te worden in zaal Stuurboord/Hangar 26 (Antwerpen). Wat er zoal op het programma staat, leest u op bladzijde 21.

Vijftigplussers aan het werk houden

Tachtig procent van de ontslagen werknemers bij herstructureringen is ouder dan vijftig. Tel daarbij de diverse stelsels van vervroegde uitrede zoals brugpensioen, vrijstelling van beschikbaarheid en toeslag in de werklozenuitkering voor vijftigplussers en men kan niet voorbij de ontvullende vaststelling dat wie ouder is dan vijftig en niet (meer) werkt, niet verwacht wordt weer aan de slag te gaan. "Dat is het belangrijkste pijnpunt van onze

arbeidsmarkt", zegt **Vlaams Parlementslid Matthias Diependaele (N-VA)**. "Binnen- en buitenlandse experts zijn het er al langer over eens dat die massale vervroegde uitrede op onze arbeidsmarkt totaal onhoudbaar is. Terwijl in een aantal Europese landen de officiële pensioenleeftijd verhoogd wordt tot 67 jaar, gaapt in België een structurele kloof van niet minder dan vijf jaar tussen de effectieve gemiddelde uitrededeleeftijd en de officiële

wettelijke pensioenleeftijd van 65 jaar. Er is slechts één echte remedie voor dit oude zeer van onze arbeidsmarkt: een volledige loopbaan van 40 tot 45 jaar moet opnieuw de regel worden. Alleen zo kunnen de huidige en toekomstige zestigplussers met een gerust hart genieten van hun welverdiende rustpensioen zonder dat we hun (klein)kinderen opzadelen met een onhoudbaar tekort in de financiering van de sociale zekerheid."

Onkelinx negeert N-VA

Franstalige ministers en staatssecretarissen maken het parlementaire werk van de N-VA er niet makkelijker op. "Na drie maanden in het nieuwe parlementaire jaar heb ik welgeteld drie antwoorden gekregen op elf schriftelijke vragen. Mondelinge vragen worden nauwelijks behandeld. In de commissie Sociale Zaken weigerde PS-minister Laurette Onkelinx gewoon om twee van mijn vragen te beantwoorden. Ze had zagezegd de nodige info nog niet, terwijl wij nochtans weten dat het RIZIV de gegevens wél heeft, dus dat is op zijn minst raar." Dat zegt **N-VA-Kamerlid Nadia Sminate**. Zij pikt het niet dat veel mondelinge vragen van de N-VA straal genegeerd worden. "Allicht is het probleem dat ik de juiste vragen stel, iets dat Onkelinx tot nu toe niet gewoon was", concludeert Sminate. "Maar hoe kunnen wij de regering controleren als onze vragen onbeantwoord blijven?"

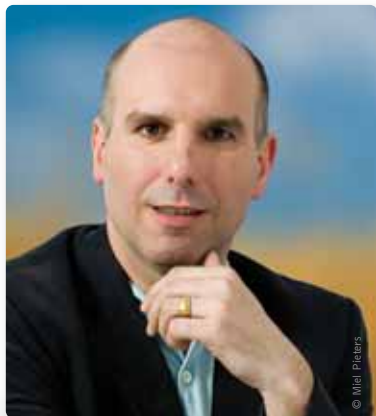
Taalproef kleuters is nuttig

Vlaamse volksvertegenwoordigers Goedele Vermeiren en Vera Celis (N-VA) hebben goed nieuws: de taalproef voor kleuters, lang een strijdpunt van de N-VA, bewijst zijn nut. "Kinderen die weinig of niet naar de kleuterschool gaan, starten vaak met een grote achterstand in het eerste leerjaar. Als ze de onderwijstaal bovendien niet begrijpen, wordt het wel erg moeilijk", zegt

Goedele Vermeiren. Met de taalproef moeten vijf- of zesjarigen die niet voldoende aanwezig zijn geweest in de derde kleuterklas bewijzen dat ze voldoende Nederlands begrijpen om in het lager onderwijs te starten. "Zo willen we meer kinderen uit kansarme, vaak allochtone, gezinnen naar de kleuterklas brengen." Tijdens het schooljaar 2009-2010 waren 1 770 kleuters niet of weinig aanwezig in de klas. Dat zijn er naar schatting 3 000 minder dan het schooljaar voordien. "Kleuters die naar school gaan voor ze leerplichtig zijn, hebben veel meer kans op betere studieresultaten", aldus nog Vera Celis.

Marc Hendrickx commissievoorzitter Benelux-parlement

Vlaams Parlementslid Marc Hendrickx (N-VA) is aangesteld tot voorzitter van de commissie Buitenlands Beleid van het Benelux-parlement. Hij volgt daarmee CD&V-voorzitter Wouter Beke op. “Het is de eerst keer dat een Vlaams-nationalist commissievoorzitter wordt. Voor mij is dat een hele eer”, zegt Marc Hendrickx. “Door het vernieuwde Benelux-verdrag is het mogelijk om Vlaanderen een meer prominente rol binnen de Benelux te laten spelen, los van het Belgische keurslijf. En dat is uiteraard mijn ambitie. Daarnaast ga ik ook proberen om de contacten met de Baltische staten en de Duitse deelstaat Noordrijn-Westfalen te intensifiëren.” Het Benelux-parlement is een interparlementaire vergadering die uit vijftig leden bestaat: 21 Nederlanders, 21 Belgen en 8 Luxemburgers. De Belgische delegatie bestaat uit vertegenwoordigers van het federale parlement maar ook van de regionale parlementen. In 2011 en 2012 vergadert het Benelux-parlement in Den Haag.

Amateurisme in moordonderzoeken

In een lijvig rapport beschrijft en analyseert het Comité P het geblunder van de federale gerechtelijke politie van Leuven, het team dat het onderzoek naar de moord op Annick Van Uytsel voerde. Haar moordenaar, Ronald Janssen, werd na de feiten herhaaldelijk vernoemd, maar kon nog drie jaar lang ongestoord zijn gang gaan waardoor de moord op Shana Appeltans en Kevin Paulus niet vermeden werd. Ronald Janssen werd door blunders veel te laat ontmaskerd. “Het gaat over de manieren waarop een moordonderzoek geleid of net niet geleid wordt”, verduidelijkt

N-VA-Kamerlid Ben Weyts, die zetelt in de Kamercommissie die zich over het rapport buigt. “Men werkt zonder controle en zonder informatie-uitwisseling en dat heeft mensenlevens gekost. Bovendien kunnen zulke fouten op dit moment allicht ook elders in het land gemaakt worden. Daarom moeten de aanbevelingen van het Comité P snel uitgevoerd worden.”

Vlaamse kinesisten ≠ Franstalige kinesisten

Kinesisten die als zelfstandige aan de slag willen, moeten na hun studies slagen in een extra examen. Die maatregel kwam er in 2005 om het overaanbod aan afgestudeerde kinesitherapeuten, vooral aan Vlaamse kant, tegen te gaan. De laatste jaren stabiliseerde het aantal afgestudeerden echter en was een examen eigenlijk niet meer nodig. **N-VA-senator Louis Ide**: “Op mijn

wetsvoorstel in 2008 om het uitgangsexamen af te schaffen wou niemand ingaan. Maar nu er dit jaar voor het eerst te veel Franstalige kinesitherapeuten afstuderen, is het plots alle hens aan dek.” Zo steunt de regering van lopende zaken de kunstgreep van Onkelinx die ervoor zorgt dat er geen rekening wordt gehouden met de uitslag van het examen. “Voor de Vlamingen kon dit nooit,” zegt **N-VA-Kamerlid Manu Beuselinck**, die besluit: “Blijkbaar zijn de Franstalige kinesitherapeuten voor deze regering meer waard dan de Vlaamse.”

België is het land van melk en honing

Migratie maakt vandaag onlosmakelijk deel uit van onze samenleving. Decennia van verwaarlozing en minimalisering hebben er echter toe geleid dat ons land de migratie lijdzaam heeft moeten ondergaan. De maatschappelijke gevolgen zijn gekend. Het is hoog tijd voor een coherent beleid met een algemene visie.

Het is tragisch dat migratie automatisch doet denken aan armoede, hoge kosten voor de sociale zekerheid, huisvestingsproblemen, plaats tekort in scholen en toegenomen criminaliteit. Vlaanderen kan actieve mensen die vlot ingeburgerd geraken in onze samenleving immers best gebruiken. Maar onze migratiewetgeving is totaal verouderd en door de vele ondoordachte wetswijzigingen een beschamend knip- en plakwerk geworden. De

povere regelgeving wordt bovendien niet gecompenseerd door beleidsmakers die krachtadig willen optreden. Integendeel. De overheid heeft de regie niet in handen.

Totaalprobleem vraagt totaalvisie

Het is niet omdat we in de pers geen schrijnende beelden van dakloze kinderen in een koud treinstation meer zien dat het probleem nu van de baan is. Want opvang is

maar één component van het asiel-dossier. En asiel is op zijn beurt maar één deel - en in omvang niet eens het belangrijkste - van de totale migratie. Gezinshereniging en huwelijksmigratie, arbeidsmigratie, illegaliteit en regularisatie, vreemdelingen met tijdelijk verblijf, vrij verkeer van EU-burgers, erkende vluchtelingen, de verwerving van de nationaliteit ... Het zijn allemaal ingrediënten van het totaalprobleem.

Onze doelstellingen

1. Migratie onder controle krijgen

Door een hervorming en versterking van de asielprocedure, een doorgedreven en systematische identificatieplicht voor elke kandidaat-nieuwkomer en een consequent terugkeerbeleid voor afgewezenen wil de N-VA de illegale migratie naar ons land onder controle krijgen en ontmoedigen.

2. Migratie afstemmen op de noden van de samenleving

Eens de migratiestroom onder controle is gebracht, kan ons land beginnen met een proactief en kansgericht migratiebeleid. Arbeidsmigratie en studentenmigratie moeten de kern vormen van het migratiebeleid, dat voor een groot stuk Europees zal worden gekaderd. Migratie moet voor onze samenleving en economie een meerwaarde betekenen.

3. Welkom in Vlaanderen, welkom in onze samenleving

Om het geven en nemen van kansen te stimuleren, wil de N-VA verder werken aan een actief en open inburgeringsbeleid. Taalkennis en het omarmen van onze waarden moeten een evidentie worden. Het sluitstuk van dat inburgeringsproces wordt het verwerven van onze nationaliteit.

N-VA-Kamerleden Sarah Smeyers, Daphné Dumery en Theo Francken aan het opvangcentrum van het Rode Kruis in Alsemberg: het opvangprobleem is maar één onderdeel van een totaalprobleem.

De N-VA heeft wel een totaalvisie over migratie, met onderbouwde standpunten en voorstellen op alle domeinen: nationaliteit, gezinshereniging, opvang, asiel, medische en

humanitaire regularisatie, arbeids- en studentenmigratie, terugkeer ...

N-VA-Kamerleden Sarah Smeyers, Theo Francken en Daphné Dumery

verdiepten zich grondig in de materie. Ze dienden intussen ook wetsvoorstellen in die asiel, gezinshereniging en nationaliteitsverwerving grondig moeten hervormen.

Onze oplossingen

1. Een gecoördineerd beleid met één minister

Er is nood aan een coherent migratieverhaal dat wordt uitgevoerd door één minister voor het totale pakket van verblijf tot verwijdering, opvang en nationaliteit.

2. Correcte opvang, geen symptoombestrijding

De opvangwet moet worden afgestemd op die van de buurlanden. De opvang in hotels moet zo snel mogelijk verdwijnen. Wie een negatieve asielbeslissing krijgt, moet de opvanginstelling verlaten.

3. Rechtvaardig asielbeleid

De echte doelgroep dreigt in het moeras te verzinken. Er is slechts één logische uitweg: geef de asielprocedure terug aan hen voor wie ze bedoeld is - mensen op de vlucht voor oorlog of vervolging.

4. Gezinshereniging zonder misbruiken

De voorwaarden voor gezinshereniging, het belangrijkste migratiekanaal, moeten worden aangescherpt.

5. Regularisatie laten uitdoven

Het migratiebeleid en de wetgeving moeten op punt worden gesteld zodat de vraag naar regularisatie in 2014 volledig uitgedoofd moet zijn. In een tussenperiode moeten de lopende aanvragen zo snel mogelijk worden afgerond.

6. Medische regularisatie: ja maar

Zwaar zieke vreemdelingen die in België wonen, moeten hier tijdelijk kunnen blijven om te worden behandeld, maar dossiers die overduidelijk nooit tot een positieve verblijfsbeslissing kunnen leiden, moet men onmiddellijk kunnen afwijzen.

7. Arbeidsmigratie en studenten

Arbeidsmigranten komen om hier te werken, studenten om te studeren. Misbruiken moeten degelijk worden gecontroleerd.

8. Eindelijk ook een terugkeerbeleid

Wie niet in aanmerking komt voor een verblijfsstatuut, moet effectief het land verlaten. In een eerste fase wordt de vrijwillige terugkeer op initiatief van de vreemdeling ondersteund. Bij onwil of onvoldoende medewerking is gedwongen terugkeer noodzakelijk.

9. Nationaliteit: niet meer zomaar weggeven

De snel-Belgwet moet worden terugschroefd, zodat een vreemdeling pas Belg kan worden wanneer hij al 7 jaar wettelijk in dit land verblijft, ingeburgerd is en niet ten laste valt van het OCMW. De nationaliteit moet ook weer ingetrokken kunnen worden, bijvoorbeeld in het geval van ernstige strafrechtelijke inbreuken.

10. Een positief sluitstuk: inburgering

De inburgering moet een ruime en afdwingbare verplichting zijn in alle gemeenschappen.

Gekakel

Dat het verbond van PS, cdH, Ecolo-Groen! en sp.a heel andere doelen voor ogen heeft, bleek echter maar al te duidelijk toen de Kamercommissie Volksgezondheid, Leefmilieu en Maatschappelijke Hernieuwing eind 2010 een wetsvoorstel van Sarah Smeyers, Theo Francken, Daphné Dumery en Manu Beuselincx geen schijn van kans gaf. Met dat wetsvoorstel wou de N-VA de opvangwet voor asielzoekers verstrengen en alle bevoegdheden voor asiel onder één minister brengen.

“Het merkwaardige was dat het voorstel al sneuvelde bij artikel 1”, zegt Daphné Dumery. “Dat artikel bepaalt eigenlijk alleen maar dat het wetsvoorstel ook naar de Senaat moet of kan gaan en is dus iets van louter juridisch-technische aard. Dat een wetsvoorstel al bij artikel 1 sneuvelt, gebeurt zelden of nooit. De PS, de andere Franstalige partijen en hun vrienden uit het noorden wilden het wetsvoorstel gewoonweg niet bespreken”, aldus nog Daphné Dumery. De groenen noemden het ‘inhumaan’ en ‘in tegenspraak met de Europese regels’. Ze kakelen maar, want het voorstel wilde juist de Belgische opvang van asielzoekers in overeenstemming brengen met de Europese Opvangrichtlijn: een kwalitatieve opvang aanbieden aan alle kandidaat-vluchtelingen voor de duur van hun eerste asielprocedure en dus niet meer voor de tweede aanvraag, zoals dat nu nog kan.

Beperk de instroom, bevorder de uitstroom

“Het is nochtans belangrijk dat we ons asiel- en opvangsysteem strikt voorbehouden voor asielzoekers uit onveilige landen die meewerken met het onderzoek”, zegt Sarah Smeyers. “Daarom moeten we misbruik van de beroepsprocedure onmogelijk maken en een versnelde procedure in het leven roepen voor oneigenlijke asielaanvragers. We moeten absoluut de deur sluiten voor de vele duizenden die momenteel misbruik maken van de asielprocedure om puur economische redenen, of ze nu misleid zijn of niet.”

“Tegelijkertijd moeten we ook zorgen voor een kordaat terugkeerbeleid”, vult Kamerlid Theo

Francken aan. “Dat is een krachtig signaal dat illegale migratie niet loont. Enkel zo kan België voldoen aan de gelofte die het zestig jaar geleden in Genève aflegde en die ook de N-VA blijft verdedigen: een veilige haven bieden aan wie zijn land ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van ras, geloof, nationaliteit, politieke overtuiging of lidmaatschap van sociale groep.”

Arbeidsmigratie en studentenmigratie moeten de kern vormen van het migratiebeleid en een meerwaarde betekenen voor onze samenleving.

Een magneet voor asielzoekers

‘België heeft nu het imago van land van melk en honing. Tijdens de hele asielprocedure, die helaas tot zestien maanden kan duren, ben je bij ons zeker van goede opvang. En anders vind je wel een hotel. Lukt ook dat niet, dan krijg je elke dag vijfhonderd euro. Geef toe, je zou gek moeten zijn om niet naar België te komen als je alle landen met elkaar vergelijkt.’

Peter De Roo, afgevaardigde voor de opvangplaatsen voor asielzoekers, in De Standaard, 20/11/2010.

België is hét asielland in Europa

In vergelijking met de buurlanden trekt België verhoudingsgewijs 2,5 keer zoveel asielzoekers aan als Nederland, 2,5 maal zo veel als Frankrijk, 3,3 keer zoveel als het Verenigd Koninkrijk en zelfs zes keer

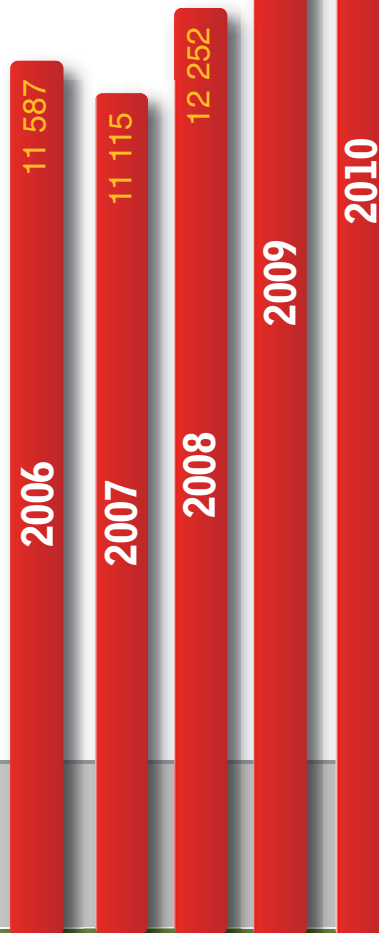
zoveel als Duitsland. Dat blijkt uit cijfers van Eurostat (2009). België kan dan ook terecht als hét asielland van West-Europa worden gekwalificeerd.

De zwakste schakel

De regering verschuift zich achter de gewijzigde toestand in de landen van herkomst om de stijging van het aantal aanvragen te verklaren. Het spreekt voor zich dat hiermee de echte vraag niet wordt beantwoord: Waarom kiest een onevenredig hoog aantal asielzoekers ervoor hun aanvraag in België in te dienen en niet in een ander EU-land?

De verklaring kan grotendeels gevonden worden in het feit dat België zich isoleerde binnen Europa. In vergelijking met de buurlanden bleef het Belgische beleid achter. Zo werd België ook op migratievlak de zwakste schakel.

Uit cijfers van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen blijkt dat er vorig jaar 19 941 asielaanvragen werden ingediend. Dat is het hoogste aantal sinds 2002 en 16 procent meer dan in 2009. De meeste aanvragen kwamen van asielzoekers met de Kosovaarse (1 848), Iraakse (1 769) en Russische (1 526) nationaliteit.

Vlaamse gemeentes krijgen meer autonomie

Op voorstel van Vlaams minister Geert Bourgeois keurde de Vlaamse regering het voorontwerp van decreet goed dat de plan- en rapporteringsverplichtingen van de lokale gemeentebesturen drastisch moet verminderen.

Geert Bourgeois: “Vandaag moeten gemeentebesturen elk jaar allerlei beleidsplannen opmaken: een sociaal beleidsplan, een ouderenbeleidsplan, een sportbeleidsplan, een jeugdwerkbeleidsplan, een cultuurbeleidsplan, en noem maar op. Ze moeten daarin uitschrijven wat ze met hun beleid van plan zijn. Op basis van die documenten wordt nadien het beleid geëvalueerd. Ondertussen bestaan er meer dan dertig verschillende planningsdocumenten. Elke beleidssector heeft immers zijn eigen plannings- en rapporteringsverplichtingen. Een integraal en samenhangend beleid is daardoor gewoon onmogelijk.”

Vlaams minister Geert Bourgeois: “Na de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 zullen de gemeentebesturen heel wat minder planlasten hebben.”

Is de planlast vandaag dan zo problematisch?

Geert Bourgeois: “Vandaag zijn lokale ambtenaren soms meer bezig met plannen en rapporten schrijven dan met het uitvoeren van het beleid. En dat kan niet de bedoeling zijn. De administratieve overlast is zo hoog dat gemeenten er te weinig toe komen om daadwerkelijk beleid te voeren. Bovendien bedraagt de totale kostprijs van die verplichte plan- en rapporteringsverplichtin-

gen bijna 40 miljoen euro. Dat bedrag moet dus ook flink naar beneden.”

Moeten er in de toekomst dan geen beleidsplannen meer opgemaakt worden?

Geert Bourgeois: “Natuurlijk wel, maar de bureaucratische last zal drastisch verminderen, zowel voor de gemeentebesturen als voor de Vlaamse administratie. Vanaf de volgende gemeentelijke bestuursperiode (2012) zullen heel wat gede-

tailleerde plan- en rapporteringsverplichtingen verdwijnen. Maar de lokale besturen moeten wel nog een meerjarenplanning en -rapportering opstellen die zowel financiële als beleidsinformatie bevat. De Vlaamse ministers zullen zich daarop baseren om na te gaan of de Vlaamse subsidies goed besteed zijn. Met de vermindering van de planlast zal ook de beleidsvrijheid voor de gemeenten toenemen. Dankzij die grotere autonomie kunnen gemeenten beter inspelen op de lokale behoeften.”

Wat is de stand van zaken?

Geert Bourgeois: “De lokale besturen vragen al heel lang naar een vermindering van de planlasten en dit decreet is een duidelijk antwoord op die vraag. We leggen het ontwerpdecreet nu eerst nog voor aan de strategische adviesraden en later aan de Raad van State. Daarna wordt het ingediend bij het Vlaams Parlement. De nieuwe bestuursploegen zullen na de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 alleszins met minder Vlaamse planlasten kunnen starten aan de opmaak van hun meerjarenplanning.”

Puik werk van begrotingsminister Muylters

De Vlaamse begroting strandde op een tekort van 483,9 miljoen euro en dat is beter dan voorzien. 2010 was het eerste jaar dat de nieuwe Vlaamse regering volledig verantwoordelijk was voor het gerealiseerde resultaat, en dit resultaat mag dus meteen gezien worden.

Op de voorlaatste dag van het jaar stelde Vlaams minister van Begroting Philippe Muylters trots de begrotingsresultaten van 2010 voor. De Vlaamse regering behaalde immers niet alleen haar begrotingsdoel voor 2010 maar doet het - met een tekort van 483,9 miljoen euro - zelfs beter dan de vooropgestelde doelstelling van 500 miljoen. Een bijstelling van de ontvangsten zorgde voor een beter dan verwacht resultaat, ondanks een aantal extra uitgaven.

Meevallers en tegenvallers

De Vlaamse ministeries konden ten opzichte van de begrotingscontrole rekenen op 166,8 miljoen extra inkomsten. Vooral de eigen belastingen (registratierechten, successierechten en de onroerende voorheffing) waren een meevaller. Aan de dotatie vanuit de federale overheid wijzigde niets.

Die hogere ontvangsten waren nodig om een aantal tegenvallers te compenseren. De ontvangsten van Vlaamse instellingen zoals de Milieu- en Natuurraad (MINA) en Kind & Gezin vielen bijna 62 miljoen euro lager uit dan voorzien. De Vlaamse regering moest ook een aantal verrekeningen doorvoeren die eigenlijk in 2011 voorzien waren. Zo nam de Vlaamse regering in 2010 al meer dan 60 miljoen euro op voor de jobkorting.

Evenwicht

“Ondanks de bijkomende uitgaven slaagden we er dus toch in om onze

Philippe Muylters is een tevreden minister van Begroting: “We slaagden erin om onze oorspronkelijke begrotingsdoelstelling te halen en zelfs licht te overtreffen.”

oorspronkelijke begrotingsdoelstelling te halen en zelfs licht te overtreffen”, zegt een tevreden Philippe Muylters. “Op deze manier kunnen we de Vlaamse regering op de meest gunstige manier naar 2011 loodsen om een begroting in evenwicht te kunnen voorleggen.”

Dit jaar wordt meer geld voorzien voor onder meer werkgelegenheid en investeringen.

Vlaanderen is de eerste in dit land die in 2011 een begroting in evenwicht wil bereiken. “Het accent zal daarbij voornamelijk liggen op het verder realiseren van efficiëntiewinsten”, legt de begrotingsminister uit. “Daardoor kan Vlaanderen ook sneller investeren in nieuwe beleidsinitia-

tieven. Onze zogenaamde ‘kaaschaafmethode’ kreeg vanuit bepaalde hoek veel kritiek, maar op die manier hoeft niet één enkele sector heel zwaar te besparen. Zo draagt iedereen zijn eigen kleine steentje bij.”

Goede vooruitzichten

De beleidsruimte van Vlaanderen zal dit jaar inderdaad stijgen met anderhalf miljard euro. Er wordt onder meer geld voorzien voor de verdere uitvoering van het werkgelegenheids- en investeringsplan, voor bijkomende investeringen in de sector wonen, voor bijkomende plaatsen voor personen met een handicap in de welzijnssector, en voor het voeren van een nieuw sociaal beleid, met onder meer een Vlaamse kinderpremie.

Splitsing Orde van Architecten is enige oplossing voor impasse

© ISOPRIX

N-VA-Kamerlid Peter Luykx werkte in samenspraak met de sector een lijvig wetsvoorstel uit dat de nu nog nationale Orde van Architecten opdeelt. Een autonome orde van Vlaamse architecten enerzijds en een orde van Franstalige en Duitstalige architecten anderzijds moeten zo hun eigen beleid kunnen bepalen en realiseren.

Het initiatief om de Orde van Architecten op te delen, biedt een constructief antwoord op de jarenlange blokkering van het nationale orgaan. Het wetsvoorstel van Peter Luykx wordt prioritair behandeld in de commissie Bedrijfsleven. De N-VA vraagt ook een hoorzitting over de werking van de Orde.

Fundamenteel andere visie

“Communautaire twisten en financiële wantoestanden zijn momenteel schering en inslag binnen de Orde van Architecten”, licht Peter Luykx het initiatief toe. “Aan de basis van de jarenlange blokkering ligt een fundamenteel andere visie op het beroep van architect. Voor de Franstaligen is een architect eerder een kunstenaar, terwijl de Vlamingen een meer praktische visie op het beroep hebben.”

De Nationale Raad van de Orde van Architecten is paritair samengesteld en bestaat momenteel uit tien Vlamingen en tien Franstaligen. Binnen elke taalgroep worden bovendien vijf mandatarissen door de koning aangeduid. “Het gevolg laat zich raden”, verduidelijkt Luykx. “Beslissen kan nooit volgens de voorkeur van de Vlamingen, ook al zijn hun voorstellen logisch en efficiënt. De Vlamingen betalen 56 procent van alle rekeningen, maar ze hebben nul inspraak.”

Communautaire twisten blokkeren de orde van Architecten. De N-VA wil dat de Vlaamse architecten hun eigen weg kunnen gaan.

Brutale pesterijen

De Nationale Orde, die gefinancierd wordt met lidgelden van alle architecten, kampt echter niet alleen met een structureel deficit. Op de werkvloer blijken de Vlaamse personeelsleden het voorwerp van brutale pesterijen door de Franstaligen. Het personeel werkt er onder schrijvende omstandigheden. Of wat te denken van de inrichting van de kelderverdieping van het nationaal secretariaat als ‘onthaalruimte’? Dat was een voorstel van de Franstaligen, begroot op 75 000 euro en tegen de wil van de Vlamingen in. De kostprijs liep uiteindelijk op tot 138 000 euro, maar door asbestproblemen ligt de kelder er nog steeds onafgewerkt bij.

Aftredend minister van KMO's en Zelfstandigen Sabine Laruelle (MR) treft een loodzware verantwoordelijkheid. Via haar regeringscommissaris Edwin Wolfs is zij nochtans perfect op de hoogte van de wantoestanden. Toch grijpt zij niet in en negeert zij de jarenlange verzuchtingen van de Vlamingen binnen de Nationale Orde. “Dat is niet minder dan schuldig verzuim”, zegt Peter Luykx, “want in de commissie ontkent zij dat er iets aan de hand is.”

Confederaal model

Voor de N-VA gaat een loutere hervorming van de nationale Orde alleszins niet ver genoeg. “Ons wetsvoorstel wil de Orde hervormen naar confederaal model”, besluit Peter Luykx. “Wij voorzien twee autonome vleugels met daartussen een overlegorgaan zonder beslissingsrecht, naar het voorbeeld van de Orde van Advocaten. De leden van deze organen moeten democratisch verkozen worden. Dat moet de ‘baronnen’ die door de koning benoemd worden uitsluiten. Tot slot voorziet het voorstel ook een onafhankelijke en professioneel ondersteunde tuchtraad.”

Strategieën voor meer orgaandonaties

In ons land zijn er relatief veel orgaandonoren. Met 25,7 donoren per miljoen inwoners scoren we na Spanje het best. Toch stijgt het aantal patiënten dat op een vervangorgaan wacht. N-VA-senatoren Elke Sleurs en Louis Ide en Kamerlid Manu Beuselinck namen daarom een aantal initiatieven om de wachtlijsten in te korten en orgaandonatie te optimaliseren.

Vandaag is iedereen in ons land in principe automatisch een orgaandonor, tenzij men zich laat registreren als niet-donor. Die registratie is een puur administratieve handeling die via het gemeentehuis gebeurt. Kamerlid Manu Beuselinck diende daarom een wetsvoorstel in om de registratie als donor of als niet-donor ook via de huisarts mogelijk te maken. Als vertrouwenspersoon kan de huisarts immers helpen een weloverwogen en doordachte keuze te maken.

Via lokale acties slagen gemeenten er bovendien in om veel meer mensen aan te moedigen om orgaandonor te worden. “De N-VA wil de gemeentebesturen daarom stimuleren om dergelijke acties op poten te zetten”, zegt Manu Beuselinck. “De vernieuwing van de identiteitskaart kan bijvoorbeeld aangegrepen worden om de inwoners te herinneren aan de mogelijkheid zich te laten registreren.”

Betere coördinatie

De N-VA stelt verder voor om een transplantatienetwerk op te richten rond een kern van de acht transplantatiecentra die reeds bestaan. Met het voorstel zouden alle andere ziekenhuizen een samenwerkingsovereenkomst

moeten afsluiten met een erkend transplantatiecentrum naar keuze. “Elk ziekenhuis zou bovendien een lokale transplantatiecoördinator in dienst moeten nemen zodat er minder organen verloren gaan”, aldus senator en gynaecoloog dr. Elke Sleurs. Hij of zij moet instaan voor bewustmaking en opleiding van het ziekenhuispersoneel. “Niet alle artsen en verplegend personeel hebben immers meteen de reflex om potentiële donoren te herkennen”, stelt Elke Sleurs. “Bovendien is gebleken dat wanneer er tijd wordt gemaakt voor een open gesprek met familieleden van een slachtoffer het aantal weigeringen daalt van 15 à 20 procent naar 5 à 7 procent.”

Verbod op handel in organen

Tenslotte pleit de N-VA ervoor om een voortrekkersrol op te nemen in de strijd tegen internationale orgaanhandel. “Elke vorm van commerciële orgaanhandel moet verboden worden”, vindt senator dr. Louis Ide. “Het gevaar bestaat immers dat vooral mensen uit sociaal zwakkere groepen hun organen zullen verkopen. Ook de oorsprong

en de kwaliteit van commercieel verhandelde organen is vaak onduidelijk. De medische risico’s voor zowel de donor als de ontvanger kunnen daardoor onverantwoord groot zijn, soms zelfs met de dood tot gevolg.” Senator Ide stelt daarom voor dat al wie zich schuldig maakt aan commerciële orgaandonatie of -transplantatie strafrechtelijk veroordeeld kan worden. Bovendien wil de N-VA dat personen die zich in het buitenland schuldig maken aan commerciële orgaantransplantatie ook in ons land vervolgd kunnen worden voor die feiten.

Het uitgebreide dossier vindt u terug op onze webstek: www.n-va.be/dossiers/orgaandonaties

Patiënten moeten vaak jaren wachten op een donororgaan. De N-VA wil de wachtlijsten voor orgaantransplantatie inkorten.

Jan Caudron

Jan (74) werd in 1956 lid van de Volksunie en was jarenlang VU-parlementslid. Hij is medeoprichter van de N-VA. Ook vandaag is hij nog altijd actief binnen de N-VA en in de GeVeVe, de vereniging van gewezen Vlaamse volksvertegenwoordigers.

Van 1977 tot 1995 zetelde Jan in de Belgische federale Kamer van Volksvertegenwoordigers. Een tijdlang was hij een van de quaestoren in de Kamer, de laatste VU'er die dit mocht zijn. "Ik volgde in de eerste plaats alles op wat met volksgezondheid en leefmilieu te maken had. Een van de thema's waar ik mij op toespitste was het dossier van de zogenaamde zwarte erelonen die sommige specialisten in ziekenhuizen durfden aanrekenen", herinnert Jan zich.

Jan zetelde van 1965 tot 1990 ook in de gemeenteraad van zijn vroegere woonplaats Aalst, waar hij in 1977 schepen was. Omdat hij dit mandaat niet wilde cumuleren met zijn mandaat als Kamerlid nam hij vrijwel onmiddellijk ontslag als schepen. Na zijn verhuis naar Erpe-Mere zetelde hij ook daar als gemeenteraadslid van

1995 tot 2000. Toen de VU uiteenviel, koos hij onmiddellijk voor de N-VA omwille van het programma en de leiding van die partij.

Vandaag is Jan niet alleen actief in de N-VA-partijraad maar ook in de GeVeVe. Die vereniging vertegenwoordigt alle gewezen leden van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap, de Vlaamse Raad en het Vlaams Parlement. Ze behartigt de belangen van die leden en van de weduwen en weduwnaars van de overleden gewezen leden. Regelmatig komen zij samen. Recent nog werd de GeVeVe uitgenodigd door het Waals parlement in Namen. "Ik maakte van de gelegenheid gebruik om onze gastheren te vragen waarom sommige francofone politieke leiders zich verzetten tegen meer zelfbestuur, meer middelen en meer verantwoor-

delijkheden voor de gewesten. Want Wallonië heeft zich toch ook ontwikkeld als een gewest met grote toekomstmogelijkheden en mooie vooruitzichten met het 'Marshallplan'. Uit hun antwoord bleek echter dat zij nog altijd solidariteit verwachten van Vlaanderen en zelf te weinig eigen verantwoordelijkheid durven opnemen."

Naast politiek heeft Jan nog een grote passie: Afrika. "In 2006 was ik waarnemer bij de laatste presidentsverkiezingen in Congo. Ik was ook al in Namibië, Mozambique, Lesotho en verschillende keren in Zuid-Afrika, onder andere in 1994 tijdens de eerste vrije verkiezingen. Ik was toen ook internationaal waarnemer en heb er voormalig president Nelson Mandela ontmoet. Zuidelijk Afrika en de Afrikaanse taal blijven mij nog steeds fascineren!"

Gezin: getrouwd met Manon Accou, 2 kinderen (Sara en Jeroen) en 4 kleinkinderen

Levensmotto: Doe wel en zie wel om

Grootste voorbeeld:
Bart De Wever en Nelson Mandela

Houdt van: actie, propaganda en reizen

Culinair hoogtepunt: Bourgondische alikruik (escargot in het Frans)

Laatste boek:
Congo van David van Reybrouck

Favoriete TV-programma: Terzake

Herman Matthijs: “Knip- en plakwerk aan een uitgeleefd systeem”

Herman Matthijs is hoogleraar aan de VUB en doceert er onder meer overheidsbegrotingen en bestuurswetenschappen. Hij is ook lid van de Hoge Raad van Financiën en voorzitter van VLABEST, de strategische adviesraad bestuurszaken van de Vlaamse regering. Onder het motto “Verba volant, scripta manent” (woorden vervliegen, geschriften blijven) publiceerde hij al tientallen boeken en artikels.

Nadat de Franstaligen de nota-De Wever in een minimum van tijd hadden verworpen, zei u in Terzake dat er “een intergalactische afstand bestaat tussen het Vlaamse minimum en de uiterste grens tot waar de Franstaligen willen gaan”.

Aan Vlaamse kant stemt 80 procent van de kiezers centrum, centrumrechts of rechts. Daartegenover staan de Franstaligen, waarvan 75 procent centrumlinks tot uiterst links stemt. Er zijn dus maar twee groepen. Maar de ene wil naar rechts en de andere naar links. Veel alternatieven geeft dat niet. Bovendien wil die Vlaamse kiezer een grootse staatshervorming, grondige hervormingen op sociaaleconomisch niveau, een budgettaire sanering in het kader van de EMU, een strenger migratiebeleid, een protocollair koningschap enzovoort. Maar de drie linkse Franstalige partijen staan voor de status quo.

Die intergalactische afstand lijkt u dus onoverbrugbaar?

Die politieke patsituatie die nu al jaren aansleept, leidt tot een neergang van de welvaart. Als er geen zeer grondige politieke, institutionele, economische en budgettaire hervormingen komen in dit land, dan halen we in het jaar 2020 niet eens het welvaartsniveau van Griekenland meer. De afgelopen jaren werd er

op federaal niveau niet geregeerd omdat de vijf regeringspartijen het over letterlijk alles oneens waren, van de kleur der nummerplaten tot de reis van de koning naar Congo. Dat stemt me niet hoopvol.

U vreest ook dat al die modellen over een nieuwe financieringswet tot niet veel zullen leiden.

De huidige financieringswet heeft zijn verdienste gehad in haar beginjaren. Maar het systeem leeft verder op dotaties zonder veel responsabiliteit vanwege de deelstaten. Er dient een duidelijk, open en transparant systeem te komen. De huidige besprekingen zijn knip- en plakwerk aan een uitgeleefd systeem.

Aangezien de gelden beter beheerd worden op het vlak van de deelstaten dan op federaal niveau, moet de noodzakelijke sanering van de openbare financiën gebeuren door meer autonomie en door de verantwoordelijkheid bij de deelstaten te leggen. De huidige financieringswet is daar niet voor gemaakt.

Volgens een studie van de “Facultés Saint-Louis” heeft het Brus-

sels Gewest jaarlijks 720 miljoen euro extra nodig. Wat denkt u daarvan?

Die Brusselse studie is een typisch Franstalig werkstuk. Brussel moet een volwaardig gewest zijn, maar met de nodige afwijkingen op het financieringsstelsel. Nu vraagt Brussel 720 miljoen euro bij op basis van eenzijdige berekeningen.

Er wordt zelfs geen opdracht gegeven om te onderzoeken of er niet kan bespaard worden op de uitgaven, want dat is onbespreekbaar. Maar een confederaal systeem van de personenbelasting als een van de peilers van de financieringswet zou het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wel meer dan voldoende geld bijgeven. Maar dat houdt in dat men afstapt van de huidige wet.

Herman Matthijs: “Als er geen zeer grondige hervormingen komen in dit land, dan halen we in 2020 niet eens het welvaartsniveau van Griekenland meer.”

Vrede in Baskenland? Een interne aangelegenheid!

De internationale bemiddeling in het Baskische conflict begint steeds meer aandacht te krijgen. Opeenvolgende - al dan niet voor onbepaalde tijd aangegane - wapenstilstanden van Euskadi Ta Askatasuna (ETA) en de Verklaring van Brussel zorgen voor een gunstig klimaat. De hoop op een duurzame en vreedzame oplossing in het dossier groeit.

Toch blijft de situatie zeer precair. “Spaanse” politieke reacties beperken zich voorlopig tot een afwachtende houding van Zapatero’s PSOE en een volledige afwijzing door het immer Spaans-imperialistische Partido Popular. De Spaanse verkiezingen, pas voorzien in 2012, spelen de premier duidelijk parten. Teveel toegevingen aan Baskische patriotten zouden hem dan ook zeer kwalijk genomen worden.

Geen denken aan

En de Europese Unie? Kan die geen druk uitoefenen op Spanje om te komen tot een democratische en politieke normalisering in Baskenland? Het antwoord is eenvoudig: geen denken aan. Op recente vragen van N-VA-Europarlementslid Frieda Brepoels

Europa wil zich niet mengen in “kwesties die uitsluitend onder de nationale bevoegdheid vallen”.

laat Europees Commissaris Cecilia Malmström (justitie en binnenlandse zaken) niets aan de verbeelding over: de Commissie verleent haar volle steun aan en solidariteit met de Spaanse regering ter bestrijding van het terrorisme!

Europese attitude

Ook de Raad liet weten zich niet te

willen mengen in “kwesties die uitsluitend onder de nationale bevoegdheid vallen” maar steunt Spanje “in de strijd die dat land tegen het terrorisme voert in het kader van de rechtsstaat”. Het is een steeds weerkerend fenomeen: ook vragen over het uitblijven van een oplossing in de Koerdische zaak worden afgedaan met dezelfde doodoeners. Europa verklaart zich keer op keer solidair met de Turkse bevolking en schaaft zich vastberaden aan de zijde van het land in de “strijd tegen het terrorisme”. Onder de magische woorden van terreurbestrijding wordt uiteraard veel mogelijk maar komen er geen oplossingen, talrijke wapenstilstanden ten spijt. Ook dat is de Europese attitude, bijna tien jaar na 9/11.

Jaarrapport

2010 was opnieuw een bewogen Europees jaar. De Unie kreeg af te rekenen met tal van uitdagingen: discussies bij de installatie van de nieuwe Europese Commissie, een financiële en economische crisis, begrotingsbesprekingen ...

Europees Parlementslid Frieda Brepoels communiceert daarover regelmatig via haar webstek (www.frieda-brepoels.be) en een periodieke nieuwsbrief. Bovendien ontvangt ze vele bezoekers in Brussel en Straatsburg. Met een jaarverslag voegt ze hier nog een nieuwe formule aan toe. Een greep uit de vele activiteiten, contacten en discussies geeft u een mooi inzicht in Frieda’s dagelijkse werk in Europa.

Wenst u een exemplaar te bekomen, stuur dan een e-mail naar wouter.patho@europarl.europa.eu.

De architect in Frieda

Zoals u misschien weet is Frieda van opleiding architect: tot 1993 combineerde ze haar politieke carrière zelfs met een kantoor als zelfstandig architect. Ook vandaag nog heeft ze aandacht voor haar eerste passie.

Duurzame architectuur

Tijdens de laatste week van november liep in het Europees Parlement een tentoonstelling over duurzame architectuur onder Frieda’s patronage. Diverse sprekende praktijkvoorbeelden uit verschillende regio’s en lidstaten beklemtoonden de belangrijke rol en het enorme potentieel van architectuur in de strijd tegen klimaatsverandering.

Europa dichterbij de burger

Vanaf 2012 kunnen Europese burgers actief deelnemen aan de Europese besluitvorming via het zogenoemde “burgerinitiatief”.

Op basis van 1 miljoen handtekeningen uit minstens zeven lidstaten, en met een vereist minimum aantal handtekeningen per lidstaat, kunnen Europese burgers vanaf nu aan de Europese Commissie vragen om wetgeving over een specifiek onderwerp voor te stellen.

Dit nieuwe concept, dat het “burgerinitiatief” genoemd wordt, werd al gelanceerd in het Verdrag van Lissabon. Het Europees Parlement en de Raad bereikten onlangs een akkoord over de precieze invulling ervan.

N-VA-Europarlementslid Frieda Bre-

Met het burgerinitiatief kunnen Europese burgers specifieke wetten voorstellen aan de Europese Commissie.

poels verwelkomt het resultaat van dat akkoord. “Dankzij het Europees Parlement werd de procedure voor het bur-

gerinitiatief zo eenvoudig, transparant en gebruiksvriendelijk mogelijk gehouden”, verduidelijkt Frieda. “Zo komt er bijvoorbeeld een contactpunt dat burgers zal inlichten en begeleiden. Daarnaast wordt de ontvankelijkheid van een initiatief gecontroleerd bij het begin. Initiatiefnemers die het vereiste aantal handtekeningen verzamelden, zullen hun initiatief bovendien kunnen toelichten in een hoorzitting in het Europees Parlement.” Er zijn uiteraard een aantal voorwaarden verbonden aan het initiatief, ook om eventueel misbruik te voorkomen.

http://ec.europa.eu/dgs/secretariat_general/citizens_initiative/index_nl.htm

VERREKIJKER

Catalonië triomfeert

Op de dramatische tonen van het Els Segadors, de wondermooie Catalaanse nationale hymne, en onder een reusachtige Senyera, de goud-rode vlag, claimde Artur Mas i Gavarro op 28 november de overwinning van zijn partij in de Catalaanse parlementsverkiezingen.

Convergentia i Unio behaalde ruim 38 % en zendt 62 verkozenen naar het parlement. Ze is daarmee slechts zes zetels verwijderd van een absolute meerderheid. Een ronduit historisch resultaat! Na slechts vier weken onderhandelen voert Mas als president een Catalaanse minderheidsregering aan.

Constructief

Om haar pro-Catalaans beleid uit te voeren kan Convergentia rekenen op de steun van verschillende oppositiepartijen,

waaronder de nationalistische Solidaritat Catalana per independència, de nieuwbakken onafhankelijkheidspartij van voormalig FC Barcelona-mecenas Laporta. Ook het links-nationalistische Esquerra garandeerde een constructieve samenwerking.

Artur Mas en zijn pro-Catalaanse Convergència i Unió wonnen de regionale parlementsverkiezingen in december.

Catalaanse verankering

De Catalaanse bevolking heeft ontegensprekelijk haar stem gegeven aan pro-Catalaanse partijen en wijst de vervelende bemoeienissen van Madrid resoluut af. Vooral de degradatie van het “Estatut” enkele maanden terug zit de Catalanen hoog. De zetelende linkse regering kreeg dan ook de rekening ge-

presenteerd. 2011 biedt zich aan als het jaar van de politieke “verankering” in Catalonië: met lokale verkiezingen én een referendum over onafhankelijkheid in het voorjaar.

De toekomst van de wagen en de wagen van de toekomst

Op 4 december nodigde Jong N-VA Vic Heylen uit, de stichter van F-CAR, het Flanders' Centre for Automotive Research. Onder de noemer 'De toekomst van de auto/De auto van de toekomst' schetste Heylen een beeld van de voor Vlaanderen zo belangrijke automobiellindustrie.

Vic Heylen van het Flanders' Centre for Automotive Research legt uit waar het met de auto-industrie heen gaat.

De inleiding over de geschiedenis van de automobiellindustrie sinds de jaren 60 was vooral een verhaal van een tanende westerse automobiellindustrie ten voordele van landen als Korea en Japan. Zo had General Motors in 1962 nog een marktaandeel van 51,1 % in de Amerikaanse autoverkoop. In 2009 was dat teruggevallen tot 16,2 %. Het Japans-Koreaanse aandeel steeg daarentegen van 4 naar 58,1 %. Ook de Europese industrie kende moeilijke tijden en moest al vaak een beroep doen op overheidssubsidies.

We zijn er nog lang niet ...

Om vele redenen is de elektrische auto

misschien wel de auto van de toekomst. Maar daar zijn we nog lang niet. Veel factoren staan de massale productie ervan nog in de weg. Zo is de elektrische wagen voor de staatskas een serieuze verliespost: niet alleen reikt de overheid een subsidie uit, ze verliest gemiddeld nog eens 12 000 euro aan taksen en gemiste accijnzen per wagen.

En dan is er nog de hoge kost van de ontwikkeling van performante lithium-ion-batterijen. We kunnen daarom besluiten met een citaat van Robert Ryce, hoofdredacteur van het blad Energy Tribune: "Electric cars are the next big thing, and always will be".

Dag van de Mensenrechten

Op 10 december vond aan het gebouw van de Europese Raad in Brussel een vreedzame betoging plaats naar aanleiding van de Internationale

Dag van de Mensenrechten. De manifestanten vroegen met name **respect voor de minderheden in China** zoals de Tibetanen en Oeigoeren, maar net zo goed voor alle andere onderdrukte volkeren elders op aarde. Jong N-VA tekende present.

Cocaïne legaliseren?

De Gentse professor en criminoloog Tom Decorte pleitte in december voor de legalisering van cocaïne. Die stelling schoot bij Jong N-VA in het verkeerde keelgat.

In onze samenleving worden allerlei soorten roesmiddelen gebruikt. De sociale aanvaarding ervan is echter heel divers. Alcohol wordt volledig aanvaard en maakt deel uit van onze cultuur, tabak ook maar in steeds mindere mate.

Behandeling is prioritair

Drugs zijn schadelijk voor de gezondheid en kunnen verwoestende gevolgen hebben. Jong N-VA verzet zich uitdrukkelijk tegen een laks gedoogbeleid voor softdrugs of erger nog, legalisatie van een harddrug zoals cocaïne. **Drugs mogen niet gelegaliseerd worden.** De overheid moet steeds strafrechtelijk kunnen ingrijpen wanneer er sprake is van problematisch gebruik zodat de gebruiker en zijn omgeving op een efficiënte manier kunnen worden beschermd. Maar de behandeling van de verslaafde moet altijd prioritair zijn aan de vervolging.

Preventie, dan repressie

Dat de repressieve aanpak van cocaïnegebruik ontoereikend is, zoals professor Decorte stelt, is correct. Het antwoord daarop is echter niet het opgeven van de vervolgingen, maar juist een sterkere preventieve aanpak. Er is ook meer nood aan opvang en begeleiding van verslaafden.

Overigens vergeet men al te vaak dat de productie van cocaïne gebeurt door criminele buitenlandse organisaties die het doorgaans niet al te nauw nemen met de mensenrechten of de democratie. Wie cocaïne gebruikt denkt best ook eens aan de ontwrichte samenlevingen in Latijns-Amerika die onder de terreur van de drugsproducenten gebukt gaan.

Eenheidswet sneed België in twee

De stakingen tegen de Eenheidswet van de regering-Gaston Eyskens of “de wet voor de economische expansie, de sociale vooruitgang en het financieel herstel” zette het land vijftig jaar geleden in rep en roer. De stakingen begon-

nen in december 1960 en liepen in Wallonië door tot in januari 1961.

De Franstalige pers heeft de stakingen tegen “la Loi Unique” uitgebreid herdacht. In Vlaanderen was dit veel minder. De stakingen, die soms gewelddadig waren en trouwens vier mensenlevens kostten, hadden een heel ander karakter in Vlaanderen dan in Wallonië. In een paar industriële gebieden in Vlaanderen, zoals in Antwerpen en Gent, werd in december wel gestaakt. Maar die stakingen bloedden in Vlaanderen snel dood,

terwijl Wallonië nog lange tijd lam lag. Het ACV steunde de acties niet.

De grote socialistische stakingsleider André Renard ageerde niet alleen tegen de besparingen van de Eenheidswet, maar stelde ook twee duidelijke politieke eisen: federalisme en struc-

turele economische hervormingen om vooral de Waalse industrie te doen overleven. Renard richtte einde februari 1961 de Mouvement Populaire Wallon (MPW) op. Deze beweging gaf volop uiting aan een Waals regionalisme en was tevens zeer links, met onder meer voorstellen om grote delen van de economie te nationaliseren.

De stakingen tegen de Eenheidswet maakten de scheiding tussen Vlaanderen en Wallonië duidelijker dan ooit. Het ging niet alleen meer om een ideologische en culturele grens, maar ook een economische.

MEERWAARDE

Onze toekomst in eigen handen

Het Vlaams Nationaal Zangfeest zit opnieuw in de lift. Het publiek groeit jaar na jaar aan en telt opvallend veel nieuwe en jonge mensen die zich complexloos en vastberaden uiten als Vlaming. De regieploeg is alvast klaar om er - intussen al voor de 74ste keer - een strijdbaar Zangfeest van te maken waar het publiek zich de longen uit het lijf kan zingen en de batterijen kan opladen.

Het Algemeen Nederlands Zangverbond kijkt daarom weer vol vertrouwen uit naar een schitterend Zangfeest op 27 februari in een tot de nok gevulde Lotto Arena in

Antwerpen. Bestel alleszins tijdig uw kaarten en breng vrienden en familie mee om samen de Vlaamse liederenschat te zingen en onze identiteit uit te dragen.

Vlaams Nationaal Zangfeest, zondag 27 februari 2011 om 14.30 uur in de Lotto Arena in Antwerpen.

Info: www.anz.be - t. 03 237 93 92

Tickets: www.teleticketsservice.com - t. 070 345 345

5 x 2 vrijkaarten

Wij verloten telkens twee gratis toegangskarten aan vijf lezers die het antwoord kennen op de vraag **“Hoe heet het platenlabel achter de CD-reeks ‘In Flanders Fields’ die het ANZ dit jaar in de bloemetjes zet?”** Stuur uw antwoord voor 3 februari naar magazine@n-va.be of naar N-VM, Koningsstraat 47 bus 6, 1000 Brussel.

NVA BESTUURSVERKIEZINGEN

Een nieuw bestuur voor uw lokale afdeling

In februari kiezen de lokale N-VA-afdelingen een nieuw bestuur. De huidige afdelingsvoorzitters en secretarissen zullen alle stemgerechtigde leden van hun afdeling uitnodigen om aan deze verkiezing deel te nemen én om zich kandidaat te stellen voor een bestuursfunctie.

Leden hebben stemrecht zodra zij drie maanden lid zijn. De leden van de N-VA kunnen tijdens de lokale bestuursverkiezing rechtstreeks een afdelingsvoorzitter en -ondervoorzitter verkiezen:

- **de afdelingsvoorzitter** is de hoofdverantwoordelijke van de afdeling. Hij of zij is samen met de lokale mandatarissen het politiek gezicht van de afdeling en is de eindverantwoordelijke voor de bestuursvergaderingen;
- **de afdelingsondervoorzitter** vervangt de voorzitter in geval van afwezigheid. De voorzitter kan een aantal van zijn/haar taken delegeren aan de ondervoorzitter. Als de afdeling om eender welke reden zonder voorzitter zou vallen, dan neemt de ondervoorzitter de voorzittersfunctie definitief over.

Daarna verkiezen de leden in één stemronde de overige bestuursleden. Na deze verkiezing worden volgende functies in onderling overleg verdeeld:

- **secretaris:** coördineert de administratieve taken en is de rechterhand van de voorzitter;
- **penningmeester:** de eindverantwoordelijke voor de afdelingsfinanciën;
- **ledenverantwoordelijke:** verantwoordelijk voor de organisatie en opvolging van de ledenadministratie;
- **communicatieverantwoordelijke:** verantwoordelijk voor de samenstelling van het huis-aan-huisblad, pamfletten, persberichten ...;
- **organisatieverantwoordelijke:** zorgt voor de organisatie en het vlotte verloop van de afdelingsactiviteiten;
- **verantwoordelijke jongerenwerking:** bekijkt de werking van een afdeling vanuit het standpunt van jongeren, wat een basis kan zijn voor nieuwe en originele ideeën;
- **webbeheerder:** verantwoordelijk voor het ontwerp en het beheer van de afdelingswebstek in samenwerking met de communicatieverantwoordelijke, de lokale mandatarissen en/of de voorzitter.

Meer informatie:

Hans Govaerts, t. 02 219 49 30
hans.govaerts@n-va.be

Verkiezing van de algemeen voorzitter Wie leidt de N-VA de volgende drie jaar?

Alle leden hebben onlangs een brief ontvangen met uitleg over de procedure voor de algemene voorzittersverkiezing. Het partijsecretariaat moet ten laatste op 28 januari 2011 alle kandidaturen ontvangen hebben. De kandidaten zullen in het volgende magazine worden voorgesteld.

Wilt u de N-VA helpen om ook van de lokale verkiezingen in 2012 een succes te maken? Stel u dan nu kandidaat voor een functie in het afdelingsbestuur van uw gemeente! Als lid van de N-VA bent u verkiesbaar!

Arrondissementele verkiezingen

De bestuursverkiezingen op arrondissementeel niveau worden gehouden in de eerste helft van maart. Ook daarvoor zullen alle stemgerechtigde leden een uitnodiging ontvangen.

Tijdens de arrondissementele verkiezing worden er eerst rechtstreeks een **arrondissementeel voorzitter**, een **ondervoorzitter** en een **secretaris** verkozen. Daarna worden de overige bestuursleden en de partijraadsleden (die ook deel uitmaken van het arrondissementele bestuur) verkozen. De verkozenen verdelen in onderling overleg de volgende functies: **penningmeester**, **verantwoordelijke opvolging leden- en afdelingswerking**, **communicatieverantwoordelijke** en **organisatieverantwoordelijke**.

Is er in uw gemeente nog geen N-VA-afdeling en wilt u zich inzetten voor de N-VA?

Neem dan contact op met uw provinciale bewegingsverantwoordelijke op het algemene telefoonnummer 02 219 49 30 of via

- Antwerpen: Maarten Vanderhenst, maarten.vanderhenst@n-va.be
- Limburg: Wouter Raskin, wouter.raskin@n-va.be
- Oost-Vlaanderen: Sabine Vermeulen, sabine.vermeulen@n-va.be
- Vlaams-Brabant: Ine Tombeur, ine.tombeur@n-va.be
- West-Vlaanderen: Noelia Sanchez, noelia.sanchez@n-va.be

Wilt u contact opnemen met uw lokale afdeling? Op onze webstek vindt u de coördinaten voor alle gemeentes waar een N-VA-afdeling actief is!

www.n-va.be/afdelingen

N-VA-Nieuwjaarsfeest: 22 januari 2011 in Antwerpen

Na 2009 was ook 2010 een succesjaar voor de N-VA. Dankzij haar rechtlijnigheid en standvastigheid werd de N-VA de grootste partij van het land. Redenen genoeg om vooruit te blikken en het jaar 2011 traditiegetrouw in te zetten met een groot N-VA-Nieuwjaarsfeest op zaterdag 22 januari 2011.

Vorig jaar opende DJ Philippe Muylers de dansvloer. Wie deze keer de eer te beurt valt, blijft nog even een verrassing, maar het belooft hoe dan ook een spetterend feest te worden! Hou dus vanaf 20 uur zeker uw agenda vrij voor

- een toast op het nieuwe jaar
- nieuwjaarswensen van voorzitter Bart De Wever
- een verrassende gast-DJ
- dansvloer, praatcafé, lounge, eetstandjes
- gratis drankjes tot middernacht.

De zaal is toegankelijk voor rolstoelgebruikers. Geef ons op voorhand wel even een seintje zodat wij u optimaal kunnen begeleiden tot in de zaal!

Alle leden zijn welkom op zaterdag

22 januari vanaf 20 uur in zaal Stuurboord/Hangar 26 in Antwerpen!

Pilootvoorstellen in de lift

Regelmatig lanceert het partijsecretariaat pilootvoorstellen voor de lokale mandatarissen en afdelingen: eenvoudige, kant-en-klare voorstellen die inspireren en die mandatarissen en afdelingen op weg zetten om hun stem te laten horen in hun gemeente(raad).

Het meest recente voorstel over het invoeren van een "gemeentelijke sneeuwtelefoon" was een schot in de roos. De hulplijn die ouderen en hulpbehoevenden kunnen bellen om de sneeuw op hun voetpad te ruimen, wist velen te overtuigen.

Ook Lutgart Van Dessel (N-VA-gemeenteraadslid in Ranst) pleitte voor de invoering van een sneeuwtelefoon.

Bewegingsverantwoordelijke West-Vlaanderen

Het team organisatie verwelkomde eind december zijn vijfde provinciale bewegingsverantwoordelijke.

Noelia Sanchez is 25 jaar en woont in Brugge. Zij zal de lokale afdelingswerking in de provincie West-Vlaanderen versterken en de afdelingen mee klaar stomen voor de gemeenteraadsverkiezingen in 2012.

Noelia Sanchez, t. 02 219 49 30 - noelia.sanchez@n-va.be

Mandatarissen en afdelingen pikten het idee gretig op en stelden het voor in hun eigen gemeente. Enkel wisten het gemeentebestuur te overtuigen. Van Bilzen over Affligem tot Wervik kwamen tientallen afdelingen zo op een positieve manier in de pers. De suggestie van de sneeuwtelefoon kwam van de N-VA-afdeling in Izegem.

Heeft u als lokale mandataris of afdeling zelf een goed initiatief genomen dat anderen kan inspireren? Contacteer dan stafmedewerker Arnout De Cuyper en wie weet wordt ook uw voorstel gelanceerd als pilootvoorstel. Op een positieve manier bijdragen aan het beleid, vanuit meerderheid of oppositie, daar gaat het om!

Meer informatie:

Arnout De Cuyper, t. 02 219 49 30 - arnout.decuyper@n-va.be

Fractiemedewerker Ben Muylaert

Ben Muylaert is N-VA-fractiemedewerker Buitenlandse Zaken en Ontwikkelings-samenwerking in het federale parlement. Daar ondersteunt hij de standpuntbepaling van de N-VA met onderbouwde analyses.

Maandag

In Brussel wonen heeft zo zijn voordelen. Ik neem een snelle douche en na amper een kwartiertje kom ik aan op de fractie. Met enkele Kamerleden, senatoren en collega's overloop ik de vragen die we willen stellen aan de minister van Buitenlandse Zaken. Alle N-VA-fractiemedewerkers 'poolen' tussen Kamer en Senaat. We moeten onze agenda dus goed invullen, maar op die manier vermijden we ook dubbel werk. Na de werkdag ga ik fitnessen. Als fractiemedewerker leef je op een dieet van kleffe broodjes en sloten koffie, dus een beetje sport op het einde van de dag kan geen kwaad.

Dinsdag

Bij politiek denken mensen aan onregelmatige uren en dagen, maar in het parlementaire werk zit er wel degelijk een structuur. Op dinsdag, woensdag en donderdag zijn er commissievergaderingen. Vandaag komt Serge Brammertz, de hoofdaanklager van het Joegoslavië-tribunaal, spreken over zijn bevindingen. Zijn analyse is ontluisterend, maar omdat de commissie achter gesloten deuren vergadert, is discretie de boodschap. Het internationale strafrecht staat nog in zijn kinderschoenen en het is niet altijd even gemakkelijk om de juridische procedures te ontkoppelen van de politieke situatie.

Donderdag

Elke donderdagochtend vergadert de N-VA-fractie. We wisselen informatie uit en komen te weten waar de collega's mee bezig zijn. Ik heb daarna overleg met onze fractiewoordvoerder, aangezien het belangrijk is dat we dezelfde communicatie hanteren ten aanzien van de buitenlandse vertegenwoordigers, de pers en het publiek. 's Avonds ga ik met mijn vriendin uit eten. Zij is Japanees en woont in Brussel. We hebben het ook vandaag over de perceptie van de Belgische situatie in het buitenland.

Vrijdag

Vandaag assisteer ik Karl Vanlouwe, senator en voorzitter van de commissie Buitenlandse Zaken, bij enkele bezoeken van ambassadeurs. Als grootste fractie in het federale parlement krijgt de N-VA dikwijls verzoeken uit het buitenland. Deze contacten verlopen meestal heel formeel, maar diplomaten zijn doorgewinterde lobbyisten en doen er alles aan om hun land zo goed mogelijk te laten overkomen. Toch bevalt dit me wel.

Binnenlandse en buitenlandse politiek liggen in elkaars verlengde, maar qua stijl is het een wereld van verschil. Tijdens zo'n gesprek met een buitenlandse gast kom je nooit onmiddellijk ter zake, maar probeer je eerst wat vertrouwen te wekken. Uiteraard worden kritische vragen niet ontweken, maar de toon is minder cassant dan in de media. Bij het publiek bestaat het beeld van een elitair korps met mondaine cocktailfeestjes en geseponeerde parkeerboetes, maar in de realiteit zijn het toegewijde en discrete mensen.

Weg met het kieken

Sommige mediavondsten zijn verbluffend. Sinds enkele maanden worden nieuwe begrippen gelanceerd in het verstoorde Belgische politieke wereldje. De zwartepiet is er zo een. Voortdurend dreigt iemand die te krijgen. Nog veel inhoudslozer is de calimero.

Het calimerocomplex bestaat echt. Het woord staat zelfs in de *van Dale* en wordt gedefinieerd als “het gevoel of bewustzijn dat men vanwege zijn geringe omvang niet serieus wordt genomen en geen invloed kan uitoefenen (in toepassing op zowel personen als op organisaties, landen e.d.)”. Het is afgeleid van het tekenfilmkuiken Calimero dat enige bekendheid verwierf in de jaren 60 en 70.

Als je die definitie wil toepassen op de Belgische partijpolitiek, dan komen objectief bekeken alvast PS en N-VA niet in aanmerking, want zij zijn de grootste partijen en dus niet van geringe omvang. En toch slaagden Franstalige journalisten erin om dé grote vijand, de N-VA en haar voorzitter, ervan te beschuldigen calimero's te zijn. Tegelijk nochtans werden zij voorgesteld als Teutoonse horden, die de arme Walen en Brusselaars nog meer wilden verarmen. Men kan daar een datum op zetten: 16 augustus 2010, toen de financieringswet op de onderhandelingstafel werd gelegd. De bijna panische angst voor “l'appauvrissement”, de verarming, had misschien meer kenmerken van Calimero, maar dit geheel terzijde. Calimero werd fluks aan Bart De Wever toegeschreven.

Hoe deden ze dat? Enige Franstalige persexegese is daarbij leerrijk. Calimero duikt op - het zal u niet verwonderen - in het 'kwaliteitsblad' *Le Soir* op 22 september, twee dagen nadat de N-VA-voorzitter het had aangedurfd in een column te schrijven dat er ook in het zuiden van het land werd gecollaboreerd tijdens WOII, in weerwil van de mythe dat daar eigenlijk alleen maar verzetstrijders hadden rond gelopen. Op de forumbladzijde van *Le Soir* schreef journalist David Coppi - een kampioen in het Vlamingen-bashen - dat De Wever zo handelde omdat hij een calimero-syndroom had. Enfin, Coppi zei dat zelf niet, hij

liet dat zeggen door een anonieme bron, een bekende tactiek. Het was zo knap gedaan dat in het daaropvolgende weekend Calimero uitvoerig werd opgevoerd in de zogenaamde debatprogramma's van RTBF en RTL, natuurlijk zonder dat er een N-VA'er in de buurt was. En zo belandde Calimero ook op de Vlaamse redactietafels, eerst bij *De Morgen*, daarna bij *De Standaard* en *Het Nieuwsblad*.

Lancering van Calimero geslaagd? Nog niet helemaal, want het column-incident kon men niet warm houden. Maar op 20 oktober was het kuiken er weer. Op zondag 18 oktober had koninklijk verduidelijker Bart De Wever zijn rapport bekendgemaakt. Zijn werk werd in turbotempo van tafel geveegd door de PS, braaf gevolgd door cdH en Ecolo. En uiteraard unisono door de Franstalige pers. En wie was de calimero? Juist, De Wever, want die had de dag daarna iets durven zeggen over die onthutsende tactiek. “La posture de Calimero”, schreef Dirk Vanoverbeke in *Le Soir*. En enkele dagen later dook het beest ook op in het hoofdartikel in *La Libre Belgique*.

Sindsdien is Calimero niet meer weg te slaan uit de francofone pers en werd het kuiken ook gretig gebezigd door het Vlaams-Belgisch commentariaat. Het kieken is altijd van toepassing, het werkt als een passe-partout.

**Politici moeten zeggen
wat ze te zeggen hebben.**

Dat is allemaal om eens goed mee te lachen, ware het niet dat het een middel blijkt te zijn om de monden te snoeren. Ik hoor te vaak: “Zeg er maar niets over, want dan is het weer calimero”. Daar moeten we ons nu eens niets meer van aantrekken. In het politieke debat dient de assertiviteit boven te staan. Politici moeten zeggen wat ze te zeggen hebben. En de journalisten zouden de woordvoerders van het volk moeten zijn, niet de ‘woordsnoerders’. Wie zijn hier eigenlijk de kiekens?

Roger Van Houtte was vele jaren dagbladjournalist. Hij hanteert nu de pen als tekstschrijver voor de N-VA. In deze rubriek geeft hij om de maand zijn eigen kijk op de actualiteit.

Senator Piet De Bruyn

1

Hoe ervaar je de overgang van Vlaams Parlements­lid naar senator?

Ook al zit ik nog maar heel kort in de Senaat, toch durf ik nu al zeggen dat de toegevoegde waarde van de Senaat veel beperkter is. We kunnen over zowat alles discussiëren en initiatieven nemen, maar we hebben nooit het laatste woord. Dat is in het Vlaams Parlement gelukkig anders. Komt men daar als parlement tot een beslissing, dan is dat meteen ook de eindhalte van het democratische beslissingsproces. De beperkte rol van de Senaat in dit proces maakt echter ook dat we daar minder last hebben van de politieke waan van de dag. Ook dat maakt een verschil!

© Piet De Bruyn

2

Wat wil je in 2011 verwezenlijkt zien in de politiek?

2011 moet het scharnierjaar worden naar Vlaamse staatsvorming. De verandering waar de Vlaming op 13 juni duidelijk voor gekozen heeft, moet geconcretiseerd worden. Dat kan maar door een staatshervorming die fundamenteel is. Op persoonlijk vlak wil ik samen met een aantal collega's en medewerkers zorgen voor een realistisch en duidelijk N-VA-programma op het vlak van ontwikkelingssamenwerking.

3

Wat was jouw voornaamste reden om in de politiek te stappen?

Mijn ouders hebben hun kinderen steeds gestimuleerd om verantwoordelijkheid op te nemen. Staan roepen aan de kant kan iedereen, maar daarmee raakt niets opgelost. De Volksunie - en daarna de N-VA - waren voor mij altijd de vanzelfsprekende motor van Vlaamse ontvoogding. Daar mee vorm aan geven was wat ik wilde. Een extra uitdaging was voor mij het bouwen aan een open en echt sociaal Vlaams-nationalisme. Een inclusief beleid voor personen met een handicap? Gelijke kansen en gelijke rechten voor holebi's? Ook daar wil ik als N-VA'er voluit voor kunnen gaan!

4

Vriendschap in de politiek. Bestaat dat?

Natuurlijk. Waarom zou dat niet bestaan? Eenvoudig is het niet, maar echte vrienden zijn overal zeldzaam en steeds uitzonderlijk. Ik heb in de politiek mensen leren kennen waarvan ik blij ben dat ik nu kan zeggen dat het vrienden zijn. Sommigen zullen vrienden voor het leven zijn, anderen wellicht niet. Maar dat hoeft toch geen probleem te zijn? En die vrienden heb ik vooral gevonden binnen de eigen partij, al wilt het cliché dat het juist daar het moeilijkst is.

5

Welke vraag zou je willen stellen aan Antwerps Kamerlid Zuhail Demir?

Zuhail, je hebt zelf Koerdische roots. Heeft dit jou geholpen om het Vlaams-nationalisme als jouw politieke ideaal te vinden?

Erkenningsnummer P2A9064
Toelating gesloten verpakking -
9099 Gent - X BC 4238

V.u. & afzendadres:
Bart De Wever, VPRTI vzw,
Koningsstraat 47 bus 6 - 1000 Brussel

Maandelijks behalve in juli en augustus.

Afgiftekantoor Gent X
januari 2011

Nieuw-Vlaams Magazine

Colofon

Nieuw-Vlaams Magazine wordt uitgegeven door vzw Vlaams Pers-, Radio- en TV-instituut en is het partijblad van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA). Het wordt verzonden onder een folie op basis van zetmeel die 100 % biologisch afbreekbaar is.

Eindredactie:

Nele Hiers, Xavier Lesenne.

Medewerkers:

Mariam Al Merrouni, Ellen Devriendt,
Hans Govaerts, Wouter Patho,
Tinne Stukkens, Roger Van Houtte,
Erwin Verbeke.

Coördinatie:

Piet De Zaeger.

Vormgeving en druk:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1,
9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33.

Foto voor­kaft: © Bram Hermans

onderaan van links naar rechts

© N-VA - © Chitra.be - © Dreamstime

Jaarabonnement:

€ 12,50 op rekeningnummer
435-0259701-15 van VPRTI vzw.

Contact:

T. 02 219 49 30

Fax 02 217 35 10

E-post: magazine@n-va.be

Dit nummer werd afgesloten op
10 januari 2011.

Wenst u onze wekelijkse digitale
nieuwsbrief te ontvangen?
Schrijf u dan nu in via
www.n-va.be/nieuws/inschrijven